Ч. 214. Неділя 8 жовтня (25 вересня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

По замаху на п. Міністра судівництва. — З ради державної. — Італіяньско турецка війна.

По перерві викликаній передвчера небувалим замахом на Міністра в палаті послів, закінчив, як звістно, свою промову п. Адлер, а забрав голос п. Президент міністрів бар. Ґавч. П. Міністер говорив:

Висока палато! В хвили того злочинного замаху (оклики обуреня), який був звернений не лише против лави міністерияльної, але також против цілої палати (оплески), мав я намір забрати тут голос. Було то однак неможливо зі взгляду на приписи реґуляміну і на довгу перерву, яка настала по хвили, коли куля вбила ся в ту деревляну стіну. Мої панове! Не будете ожидати, аби президент кабінету в тій хвили говорив до вас о дорожні. Є ще більше добро в державі, як то, о котрім ми чули з підбурюючої бесіди п. Адлера. Хочу звернути увагу високої палати, що в такій хвили представитель порядку єсть тою властию, яка зістала установлена для удержаня ладу. Підчеркую виразно, що всьо, що стало ся в послідніи часі, а також нинішний злочин, певно не стоїть в безпосередній звязи з бесідою, яку ми чули нині. Але чиж можна вкінци дивувати ся, що доходить тут до таких злочинних замахів, коли день по дни на публичних зборах говорить ся річи, які суть дивно подібні до того, що ми тут нині пережили. (Довготреваючі оплески, гамір). Прошу панів, маю тут перед собою часопись, після котрої той сам пан бесідник вчера на зборах в дільници Фаворітен сказав: (Бар. Ґавч читає): „Але найхарактеристичнійшою і найважнійшою річию єсть то, що на жаль бачимо, як тисячі і сотки тисяч людий суть в небезпечности попасти просто в розпуку; що сотки тисяч людий починає ставити собі питане: Що варта наше житє? Заки погибнем з голоду...“ (Оклики: Слухайте, слухайте! Тьфу! Довготреваючий гамір).

Бар. Ґавч: Дальше ще ліпше. (Читає). „Заки погибнемо з голоду, хочемо хоч пімстити ся на нашім ворозі“. (Довготреваючі крики).

Предсідатель дзвонить і прикликує п. Вінарского до порядку.

Бар. Ґавч читає дальше: „Нині одна річ не істнує, о тім нехай знає ціле населене, а тою річию є боязнь“.

Ви панове не боїте ся і я не бою ся.

(Грімкі, довготреваючі оплески, великий гамір, перериваня.)

Панове! Хочу вам ще одно слово сказати іменем правительства, одно одиноке слово: Не дамо ся безусловно звести з нашої дороги, котра зове ся порядком і згідностию з законами і в той сам спосіб, як доси, так і на будуче будемо поступати. Знаємо, що є нашим обовязком і все єго виповнимо. (Гучні оплески, бесідник відбирає з многих сторін желаня).

По тій промові пос. Бехле зложив п. Міністрови судівництва желаня з причини, що вийшов з небезпечности щасливо, а сам замах назвав ілюстрацием до бесіди п. Адлера. Бесідник візвав відтак сторонництва, аби позабули о всяких спорах і получили ся до борби з погубними і підщуючими затіями социялістів.

На тім перервано наради.

Слідували відтак інтерпеляциї. Між иншими п. Дашиньский зробив п. Президентови міністрів закид, що сьвідомо увів палату в блуд, бо не навів дальшого уступу бесіди п. Адлера, в котрім він остеріг перед насильством і взивав до спокою.

На тім засіданю предложило правительство проєкт законів: о суспільнім обезпеченю, о стоваришенях, о корпусах ветеранів, о надвижках з кас сиротиньских, закон парцеляцийний і ин.

П. Міністер судівництва др. Гохенбурґер одержав від директора канцеляриї Є. В. Цісаря письмо, в котрім висказано радість Монарха з причини, що п. Міністер вийшов цілo з замаху.

Християньско-суспільний Союз послів ухвалив маніфест, в котрім висказує найбільше обурене з причини замаху і взиває президию

---

19)

В найбільшім місті на сьвіті.

(Образки з Льондону -- нова серия).

(Конець).

19.

Початок Льондону і відки пішла єго назва.

Пізнавши, здаєсь, досить докладно найбільше місто на сьвіті з ріжних єго сторін, послухаймо ще, який був колись єго початок і від чого пішла єго назва.

Льондініюм або Льондон єсть то місто, котрого початок сягає так глубоко в старину, що всї вісти о нїм та пояснення гублять ся майже зовсім в ріжних казочних оповіданях. Але під сим зглядом — каже римский історик Лівій — треба старині вибачити, бо она має то право сполучати провидїнє Боже з людскими ділами, щоби початкови міста надати тим більшої ваги, значіня і сьвятости.

Отже після такого казочного оповіданя мав збудувати місто Льондініюм внук божка Юпітера, Брутус в році сьвіта 2855 або на 1108 літ перед рождеством Христовим і назвав єго Тріновант. То оповіданє уважано колись за так важне і правдиве, що оно перейшло не лиш в старині літописи, але знайшло навіть поважне місце між старинними звітами в Таврі. Римский вожд і писатель Цезар згадує в своїх записках або коментариях о ґаллійскій війні про якусь державу Трінобантів, а декотрі анґлійскі історики кажуть, що Цезар розумів під тою назвою теперішний Льондон.

Так однак не єсть, бо був нарід Трінобантес, котрий під проводом якогось Кассівелляна ставив завзятий опір другому походови Цезара до Анґлії в році 54 перед рождеством Христовим. Той Кассівелляунус панував в тих сторонах, що тепер називають ся Мідльсекс і Ессекс, а назва Трановант значить „сторона за рікою“ і єї уживали полудневі жителї, щоби тим означити, що тота сторона лежить на північнім березї ріки Тамес. Виходить з того, що тамошні люди звали ся Трановатвір або Трановантвіс, а Римляни перекрутили ту назву і зробили з неї „Трінобантес“. Можна длятого з досить великою певностию сказати, що міста Трінобантів були тоті, котрі Римляни називали „Льондініюм або Льондон“, „Веруляміюм або Ст. Альбанс“, „Камульодунум або Кольчестер“.

З того часу, коли то Льондон мав побудувати якийсь Брутус, нема майже ніяких певних вістий; але по сто лїтах від часу, коли Римляни побороли Британців, виринає поволи на верх історична правда. В часі, коли Римляни завандрували до Анґлії, застали вже місто з красними домами і вежами та обведене довкола сильним муром, а то все мав, кажуть, побудувати король Люд. Той сам король мав побудувати також західний конець теперішного міста названий длятого пізнїйше Людґет. Розповідають також, що тут лежать похоронені чотири королі і що якийсь Мульмуцію Динвалльо побудував в Льондоні сьвятиню та що єго сини Белїнус виставив так звану браму Біллінґсґет.

Чи так чи ні, то вже річ меншої ваги, але о тім нема ні найменшого сумніву, що Льондон, то місто, котре побудували ще стародавні Британці, хоч оба найдавнїйші льондоньскі епископи уважають Льондон за первістну римску кольонію. Один з учених, Пенант, коли говорить о Британцях за часів Цезара, каже, що нема ні найменшого сумніву, що Льондон був вже далеко давнїйше перед тим, заким ще Римляни побідили Британців, та що то було вже тоді далеко і широко знане і славне місто.

Льондон був дійстно збудований в такій околици, яку Британці або Кельти після свого звичаю любили вибирати на будову якогось міста.

В північній сторонї від міста тягнув ся великий праліс, котрий був ще за часів Генриха II. (1154—1189). З других сторін було місто для обезпеки обведене глубокими ровами, з котрих один знаний ще нині під назвою Вальбрук. На доказ, що Льондон побудували ще Британці, наводять і то, що ще до нинїшного дня одна улиця називає ся Валлінґ, назва, яка була уживана вже давно перед тим, заким Римляни запанували в Анґлії а тим са-

палати, аби видала як найстрожші заряджения для запевнення безпечности послів, членів правительства і урядників палати, являючих ся в палаті.

Як доносить „Allg. Parlam. Corresp.“, комісия зложена з представителів суду, прокураториї державної, дирекциї поліциї і послів сконстатувала, що загалом упало 4 вистріли, пятий раз револьвер не вистрілив. Найдено три кулї. Виновник замаху стріляв з пяти стрільного короткого револьвера.

Вчерашне засїданє палати послів розпочало ся спокійно. По відчитаню вплинів забрав голос п. Міністер скарбу Маєр для виголошеня експозе буджетового.

Предложений буджет на р. 1912 містить в доходах квоту 2.916,990.344 корон, в видатках 2.916,685.263 корон. Отже надвижка виносить 305.081 корон.

П. Міністер Маєр промовляв півтора години. Представив подрібно буджет і виказав, що доходи р. 1911 випали користнїйше як доходи р. 1910. По промові п. Міністра палата приступила до вибору президиї.

При виборі віддано 328 голосів, з тогож 3 карток було білих, 1 голос неважний. Вибрано президентом дра Сильвестра 273 голосами.

Др. Сильвестер подякував за вибір і заявив, що буде старати ся по можности вивповнити свою тяжку задачу.

Відтак вибрано знов всїх дотеперішних віцепрезидентів. Віддано 296 голосів, з котрих одержали: Кончі 295, Ґерман 295, Юкель 268, Пернерсторфер 183, Поґачніґ 295, Романчук 295, Здарски 295.

„Korresp. Wilhelm“ доносить: Поліцийне слїдство в справі замаху в парляменті викрило що слїдує: Виновником є прибувший перед 3 днями з Себеніко столярский помічник Неґуш. Середу провів він в товаристві одного знакомого, назвищем Павлїн, котрий показував єму особливости міста і постарав ся для него за посередництвом пос. Відгольца о білєт вступу на засїданя, не виявивши тому послови, для кого треба єму того білету. Павлїн показав Неґушови президента і міністрів судівництва і просьвіти, котрі саме сиділи на лаві міністерияльній, коли п. Адлєр промовляв в справі внесеня социялїстів що до дороженї і при тім згадав о подіях в Отакрінґ дня 17 вересня. Неґуш, як каже, побачив, що п. Міністер судівництва глумливо усьміхнув ся. Обурений тим добув револьвера і стрілив цїляючи в п. Міністра судівництва, котрого — як візнав — хотів застрілити. Неґуш стріляв 4 рази; одна з куль перелетїла поміж обома міністрами. Всї кулї хибили, а раз револьвер не випалив. Павлїна також арештовано.

Вісти з поля війни замість множити ся, стають скупійші, а й ті, які дійдуть до европейскої праси, не дуже цїкаві. Видко з того, що Італїянцї занятї все ще перевожженєм войск на береги Африки, а се важнїйшою причиною є то, що обі сторони не утратили ще надїї на мирне полагодженє спору. Над погодженєм обох сторін працює тепер дуже ревно цїла европейска дипльоматия.

До „Аґенциї Стефанї“ доносять з Триполїсу: В наслїдок висадженя на берег італїяньских войск і завятя форту „Султанеґ“ триполїтаньскі Араби удали ся на поклад італїяньского адміральского корабля і **повідомили адмірала, що піддають ся** та просили, аби здержав бомбардованє міста. Також німецкий консуль удав ся до адмірала з просьбою, аби обняв опіку над публичним порядком та над житєм і майном чужинців в місті, покиненім турецкими войсками. Висаджено на берег відтак ще дальші компаниї войска з арматами і обсаджено цїле місто Триполїс. Комендантом міста іменований контрадмірал Боркадельмо. Бомбардованє міста не зробило шкоди нї в мешканях Европейців нї їм самим.

Новинки.

Львів, 7 жовтня 1911.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував секретаря краєв. правительства Мих. Ромашкана старостою на Буковинї. — П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував головну учительку в женьскій семинариї учит. в Перемишли Мар Шарловску головною учителькою в женьскій семинариї учительскій в Кракові.

— **Сїльский листонос.** З днем 16 с. м. заводить дирекция почт і телєграфів при урядї почтовім в Солотвинї тижднево шестиразову службу листоноса сїльского для місцевостий: Маркова, Манява, Заріче, Дзвиняч і Раковець.

— **Видїл Філїї „Просьвіти“ в Рогатинї** устроює від 1—31 падолиста 1911 торговельно-касовий курс для вишколеня склепарів і касиєрів. Наука безплатна. Помешканє і харч за низькою оплатою в бурсї в Рогатинї. Петенти в вїцї від 14—25 лїт мають зголоситись до 20 жовтня 1911 р. на руки Дирекциї „Народної Торговлї“ в Рогатинї Дооколличних інтелїґентів упрашає ся сею дорогою, щоби з їх місцевостий зголосились як найбільше учеників — Всї Хвальні Редакциї Українських часописий просить ся о поміщенє сего оголошеня. — О. Ст. Городецкий голова, Гриць Олїйник секретар.

— **Лїцитация.** Дня 10 жовтня 1911 о год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї в Дрогобичи публична лїцитация невідобраних товарів, як вина, горівки, гербати, сьвічки, скло, книжки, грамофони, образи, роги, каменї до острєня, вата, суконї, порожнї бочки і т. п.

— Дня 12 жовтня с. р. о год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї у **Львові** публична лїцитация невідобраних товарів, як: вина, горівки, кава, сьвічки, сїрники, шкіри, футра, шкло, суконї, сукно, пологна, дивани, машини до шитя, рами, образи, порожні бочки, мішки і т. п.

— **Пригода на зелїзници в Корчові.** В виду представленя кількома часописями в пересадний спосіб наслїдків пригоди на стациї Корчів дня 30 вересня доносить дирекция зелїзниць державних, що в сїм случаю лиш 6 осіб потерпіло незначні потовченя і то зовсїм поверховні а 13 осіб або лиш вдерте наскірня або синцї. Як найновійші розслїди лїкарів не виказали у прочих подорожних слїдів яких небудь покалїчень.

— **Дрібні вісти.** На „Дім Сиріт“ в Станиславові зложено доси на руки пароха о. Гордієвского 2458 К 84 с. — В окрузї шкільнім Лїско вакує 10 учительских посад. Належить сейчас зголошувати ся до інспекторату в Лїську; о посаду можуть компетувати навіть тї кандидати, що здали матуру з поправкою. — Потребуємо 2 інструкторів до веденя курсів підготовляючих до гимназиї. Зголошеня приймає Іван Петрицкий, учитель в Комарівцї п. п. Козова. — Газдиня з Зимної Во-

---

ним і в Льондонї. Назва ся походить від Бритийців. Ся улиця тягнула ся від Стонстріт в Сорте через Тамизу, ішла відтак через теперіш не старе місто або Сіті аж в ту сторону, котра ще й нинї має назву улиці Велїнґ. Дальшим доказом, що Льондон був вже за римских часів, наводять і то, що вже Римляни знали назву Довр ґет (водна дорога) а преці не можна припускати, щоби они побудувавши місто, назвали якусь улицю в нїм по бритийски; були би преці скорше назвали по свому.

Птолемей згадує, що місто Льондон було побудоване на полудневій стороні від ріки Тамізи а другі ученї годять ся з тим і кажуть, що римский Льондон знаходив ся в тих сторонах, що знані нинї під назвою „піль сьв. Юрия“. Один з тих учених, др. Ґаль, опирає свій доказ ще й на тім, що в сїй части міста знаходять ся дуже часто всїлякі римскі старинні останки. Инші ученї знов противні тому і кажуть, що Римляни не були би преці закладали свого міста в так некористнім положеню, в якім знаходили ся колись тоті „поля сьв. Юрия“. Я переконаний — каже один з тих учених — що підчас припли善 моря цїлі тоті поля стояли під водою а поминувши то, що нинї береги ріки суть всюди частями забудовані, вода ще й нинї підчас припливу моря в ріцї так прибуває, що дренї замість відводити воду з міста до ріки, заливають на відворот всї рови і поля сьв. Юрия. Се потверджує також будівничий Роберт Мітчель, котрий в 1775 р. побудував недалеко шпиталю сьв. Маґдалини кілька домів і потрібну для мешканців тих домів воду спровадив за помочию машини через старі дренї аж з ріки Тамізи.

Для дра Вудварда єсть римский писатель Тацит більшою повагою як єгипетский Птолемей і він каже длятого так: Коли комусь здає ся, що останки в римских часів знахоженї на полях сьв. Юрия суть доказом, що римский Льондон стояв на полудневім березї ріки Тамізи, то можна так само припускати, що він стояв і на иншім місцї межи полями сьв. Юрия а Блякгіт, бо такі самі старі останки знаходять ся і дальше на схід від Тамізи.

Тацит, що заслугує на найбільшу віродостойність в британських справах і писав ще перед Птолемеєм, згадує про якусь королеву Боадіцею і всї воєнні операциї, які вели ся против тої королевої з римскої сторони, відбували ся на північнім березї Тамізи. Коли она мусїла піддати ся Римлянам, то й місто Льондон дістало ся в руки римского войска. Виходило би з того, що місто Льондон за часів Цезаря стояло на північнім березї Тамізи.

Др. Вудвард обстає при своїм і каже, що римский табор стояв в тім місци, де ще й нинї знаходять часом римскі монети і инші римскі останки як н. пр. римску цеглу. Коли же взяти під розвагу назву старої части Льондону на полудневім березї Савдирк (Southwark) назву очевидно анґльо-саску, то можна скорше припускати, що Римляни мали в сих сторонах свої доми і длятого лишились тут останки по них а місто само знаходило ся на північнім березї!

Зібравши так всї досліди що до самого положеня найдавнїйшого міста Льондону, треба сказати, що оно стояло на північнім березї, більше менше навіть в тім самім місци, де нинї Сіті а початок єго сягає далеко поза римскі часи а основателями єго були якісь кельтийскі племена. А тепер ще кілька слів о тім, звідки пішла сама назва Льондон.

Тацит називає згадане місто „Льондініюм“ або також „Кольонїя Авґуста“. Аммиян Марцелїн згадує про Люндініюм, якесь старе місто, котре однак тоді, як він то писав, називало ся вже „Авґуста“. Він називає Люндініюм також „Авґуста Трінобантум“. Инший писатель називає се місто Льондонїя а король Альфред перекладаючи сю назву на анґлїйску, назвав місто „Люнденцістер“.

Саси називали Льондон „Люнденберіґ“ або також Люнденвік а Анґлїйці виводять назву Льондон від кельтийского слова „Льонґ“, що значить „корабель“ і від „Дін“ — „місто“. Таке виводженє назви міста Льондону було би однак не відповідне, бо назва тота могла би хиба аж тоді настати, коли би місто велило ся плавбою і торговлею.

Найвідповіднїйше здає ся ще виводженє назви міста від кельтийского Лїн-Дін, що значить місто над рікою або над озером. „Лїн“ (Llyn) то кельтийска назва на широку масу води, яка тягне ся далеко, або на озеро а „Дін“ по кельтийски значить „місто“. Лїндін значило би длятого місто над водою або над озером а Римляни зробили з того Льондініюм. Длячого Римляни називали се місто ще й Авґуста, се вже річ меншої ваги.

ди, Мария Зелївьска їхала оногди рано так неосторожно ул. Городецкою, що наїхала на трамваевий ваґон і вибила в нїм шибу вартости 64 К. — Львівскі майстри комінярскі добре зрозуміли значінє дорожнї в теперішних часах бо не питаючи нікого підвисшили на власну руку оплату за чищенє коминів о 100 процент. Так підвисшеної оплати домагають ся як від властителїв домів так і від коміринків — Топливо у Львові значно подорожіло; ще недавно тому платив ся сотнар рубаного дерева по 1 К 40, а тепер жадають вже за сотнар по 1 К 53 с. Від коли розпочали ся вписи на унїверситет, зачали панове студенти губити індекси. Вчера згублено не менше лиш 10 індексів.

— **Товариство „Просьвіта“ у Відни.** Віденьскі Русини-Українцї основували Товариство „Просьвіта“, котре ставить собі за цїль сполучити всїх Русинів-Українцїв замешкалих у Відни без згляду на їх політичні або які инші переконаия. §. 2 статута нового Товариства містить в собі що до дїяльности товариства такі постанови: плеканє товариского та культурного житя через устроюваня забав, відчитів, балїв, концертів та аматорских представлень, засновуванє шкіл, бюр посередництва працї, фреблївских городів та приютів для дїтий, кас запомогових та бюра безплатної помочи правної. Всї ті чинности має сповняти товариство помочи специяльних „секций“ під проводом Видїлу.

На перших загальних зборах сего товариства, які відбули ся в недїлю дня 1 с. м., вибрано видїл, котрий уконституував ся як слїдує: Головою товариства став др. Евген Левицкий, заступником голови парох при церкві сьв. Варвари о. др. Редкевич; касиєром п. Михайло Королевич, функц. мінїсерства просьвіти а его помічником п. Яр. Бурачиньский, уряд. мін. просьв.; секретарем ц. к. урядн. мін. робіт публ. п. Олекс. Кошак; бібліотекарем п. Григорий Остапович, функц. при ц. к. почтї у Відни; господарем п. Дмитро Слюсар, ґвардист ц. к. корол. угорск. ґвардиї; — дальшими членами пп.: Михайло Досюк, почт. підурядник, Михайло Пасічник, купець; Пилип Іваницкий, почт. підурядник; Тома Яремчак, почт. підурядник і Василь Яков, функц. почти. На заступників вибрано п. Ярослава Бурачиньского, ц. к. урядника мін. спр. внутр., якого покликано на співкасиера товариства; відтак пп. Лавринова, Матишляка і Берделя. Вкінци покликано ще до контролї каси і усього діловодства пп. Василя Іваницкого, почт. асистента, та п. Івана Ботюка, почтового функціонаря.

На першім засїданю видїлу, яке відбуло ся дня 3 с. м., утворено вже ось такі секциї: 1) Секцию шкільну, до якої зорґанїзованя делеґовано п. Мих. Пасїчника. — 2) Секцию відчитову, делеґат до зорґанїзованя секциї др. Евген Левицкий. — 3) Секцию концертово-драматичну, дел. о. др. Редкевич. — 4) Секцию забавову, делеґати пп. О. Кошак, Сеньковский та Досюк. — 5 Секцию економічно-социяльну, до якої делеґовано пп. Т. Яремчака, П. Іваницкого та о. дра Редкевича. Рішено вкінци відбути торжественне отворенє нового товариства (надзвич. зборами получ. з привітами й концертом), на яке будуть запрошені всї важнїйші наші товариства у Відни та пп. посли — й дати ініцияитиву до устроеня всїми віденьскими українськими товариствами концерту в честь Маркіяна Шашкевича.

— **Спроневіреня на шкоду австрийских еміґрантів в Америцї.** Кількох банкирів походячих з Австриї і Угорщини, що позаводили собі були контори в ріжних містах північної Америки, спроневірили до спілки 10 міліовів зложених в їх банках всїлякими нашими еміґрантами. До їх майна отворено конкурс, але ледви чи з того що капне пошкодованим, бо активи суть дуже малі. До тих мантіїв мав належати також гр. кат. сьвященик Епамінондас Люкачін, котрий приїхав з Угорщини до Америки і заложив там румуньску церков і банк еміґрацийний „Аврора“.

— **Арештованє мантіїв.** В наслїдок донесеня „Галицкого Союза вірителїв“ приказала львівска прокураторія державна арештувати замешкалого при ул. Котлярскій ч. 4 у Львові купця-гуртівника Помпаха, его жінку а крім того ще й цїлий ряд „фінансїстів“ і властителїв реальностий, замешкалих при ул. Котлярскій ч. 8 і 11 та при ул. Берка ч. 5, а то: Маврикія Гакановича, Германа Броха, Йоська Аппля, Вольфа Раппа, Лейбу Шахта, Йоська і Рейзу Кеслерів. Всї тоті „фінансїсти“ і властителї реальностий допустили ся цїлого ряду обманьств в той спосіб, що оголошували банкротства або за видумані довги забирали товари в порозумінію з банкротуючим і в той спосіб наробили фірмам, котрі заступає Галицкий Союз вірителїв, більше як на 50.000 кор. шкоди. Масове то арештованє наробило в сусїдстві великої сензациї, а всї мешканцї з сусїдства повибігали з криком на улицю і дивили ся з немалим страхом, як аґент полїцийний п. Дворницкий з полїциянами забирав одного фінансїста за другим до арешту.

На основі того самого донесеня зарядила прокураторія державна арештованє в Підволочисках купця Шмірера, властителя блаватної торговлї. Шмірер однак предвиджуючи грозячу небезпечність, втїк за границю.

— **З судової салї.** Перед звичайним трибуналом суду в Стрию розпочав ся дня 5 с. м. процес против 12 селян з Конюхова, обжалованих о то, що они в серпни 1910 р. з нагоди передвиборчої аґітациї нїби то без всякого приводу напали на москвофілів, побили їх а жінку начальника стациї, паню Лобажевску тяжко зранили. Др. Савюк і спілка запізвали Конюхівцїв і так станули перед судом яко обжаловані: Микола, Федь і Іван Притуляки, Гринь і Василь Біраковский, Іван Гасин, Петро Барабаш, Михайло Данько, Іван Сенїв, Гринь Бугай і Федь Турус. Притуляків обжаловують за підбурюванє і намову до злочину публичного насильства, § 87 і 283, а всїх прочих за активну участь в „нападї на членів староруской партиї“. Мошко Фрід, Марина Данько і Марина Данько о злочин обману § 197 і 199. — До розправи покликано 27 доказових сьвідків, між ними др. Савюка, Глушкевича, Волчка, Кульчицкого і кільканайцять їх приклонників. Обжалованих заступали др. Евген Олесницкий і др. Антін Гарасимів. Підчас розправи зізнав обжалований Прутуляк, що батька др. Савюка гостив у себе чорносотенного ґрафа Бобріньского в Заболотівцях, а сам др. Савюк провадив кінну бандерию, зложену з заболотовецких парубків на повитанє ґрафа Бобріньского, якого акция між галицкими русофілями має скрайно антідержавний характер, звернений проти нашої держави. Се ствердили навіть самі русофіли тзв. старокурсники.

Розправа закінчила ся остаточно в некористь москвофілів. По знаменитій промові др. Евгена Олесницкого і др. Антона Гарасимова трибунал по короткій нарадї оголосив вирок, увільняючий всїх обжалованих від вини і кари. Авдиторія приняла вирок голосними обявами вдоволеня, а горстка русофілів з Дашави і Гірного вийшла з похнюпленими головами.

Телеграми.

Льондон 7 жовтня. „D. Chron.“ доносить, що бувший портуґальский король Мануель не виїхав з Анґлії і перебуває ще в Річмонд.

Рим 7 жовтня. Мінїстерство війни одержало донесенє, що підчас бомбардованя Тріполїса згинуло 12 Турків, а ранених було 23. Кілька італїяньских кораблїв має бути ушкоджених від турецких пушок.

Рим 7 жовтня. Після часописий вчерашної ночи італїяньский кружляк збомбардував форт Снеідідже у вілявті Алеппо. Часописи оголошують депешу з Льондону, що тамошні Турки домагають ся виданя наказу бойкотованя Італії.

Париж 7 жовтня. До Аґентиї Гаваса доносять з Лїсбони: Вчера перед полуднем впав віддїл 700 монархістів до Портуґалії в окрузї Браґанца і обсадив ріжні місцевости. До того віддїлу прилучило ся около 2000 людий здібних до оружия, які зібрали ся в тій сторонї. Монархісти пробуваючі у Віняес вижидають прибутя ще инших віддїлів на поміч під командою Концеіри, а тодї пустять ся в глубину Портуґалії.

З Опорто доносять, що вчера арештовано там кількох офіцирів. У вязници єсть 150 політичних вязнїв.

В півурядовій нотї потверджує портуґальске правительство, що монархісти пробувають тепер у Віняес і додає, що місто Браґанца і Гавес суть обсаджені сильними віддїлами републиканьского войска. Полученє з Браґанцою знов заведено. Войско застрілило трох повстанцїв, котрі пробовали знищити шлях зелїзничий.

Трийцять монархістів зранено, коли пробовали впасти до Мацедо дос Кавалейрос.

Зачувати, що републиканьске войско обступило вже монархістів.

Цїна збіжа У Львові.

дня 6-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·75	до	12·—
Жито	9·50	„	9·75
Овес	9·—	„	9·25
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	8·50	„	9 50
Ріпак	15·—	„	15 25
Льняника	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	13·—
Вика	8·50	„	9 25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	80 —
Конюшина біла	95 —	„	100 —
Конюшина шведска	80·—	„	90 —
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філїї: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найкористнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☞ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує, в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починяв банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.